

Dansgezelschap Peeping Tom intrigerend eigenzinnig in 'A loue'

Een kwestie van overgave

De setting van A loue. Rode fluwelen gordijnen, een paar lampen en zetels: the red room uit Twin Peaks is niet ver weg.
Credit: RV

BRUSSEL

Ooit waren ze een clubje dat bijna per ongeluk tegen mekaar aanwaaide bij een productie van Alain Platel. Tien jaar later is Peeping Tom, het gezelschap van Gabriela Carrizo en Franck Chartier, over de hele wereld bekend om zijn frisse dansvoorstellingen met volstrekt eigen signatuur. In coproductie met de KVS maakten ze dit keer A loue. Een intrigerende productie.

GRIET OP DE BEECK

De setting heeft nog het meest weg van the red room, het actieterrein van de heerlijke dwerg uit Twin Peaks: eindeloze rode fluwelen gordijnen, een vloer met een geometrisch patroon, een paar lampen en zetels. Een vreemde mix van creepy gezelligheid en een unheimlich soort weg van de wereld. Er staat ook nog een piano, en als de gordijnen opengaan, waant een mens zich plots in een statig kasteeldomein.

Wie een wervelende dansproductie verwacht met veel virtuoos vertoon, die komt niet aan zijn trekken. A loue is de droom die je mag verwachten als je het decor bekijkt. Met terugkerende thema's en beelden, met een vertraagd ritme, een afwijkende logica, en indien gewenst zelfs interpreteerbare trauma's aan de basis van die nachtmerrie, maar dat laatste kan ook aan mij liggen.

Welk verhaal ik ook zou verzinnen bij deze voorstelling, er zal altijd een ander tegenover kunnen worden geplaatst. Dit is een uniek soort wereld waar je even binnen mag kijken, en er het jouwe van denken. Om toch een idee te geven: er is alvast mezzosopraan Eurudike De Beul. Vrouw die leeft voor haar kunst - wat pijnlijk wordt als de kunst haar niet meer hebben wil. Ze heeft te weinig aandacht voor man en zoon, die daar proberen niet al te erg onder te lijden. Er zijn the lady of the house, haar butler en zijn lookalike. Zij rennen rond met koffie en houden zich voortdurend in. En dan is er ook nog een trosje mensen. Soms bewonderaars van dienst die achter de sterzangeres aan hollen, dan weer onbeduidende massa die als kakkerlakken rondkruipt, zich verstopt, weer opduikt. En natuurlijk zien we ook zetels die een heel eigen leven leiden. Wat had u gedacht?

Er wordt een paar keer gezegd dat het tijd is om te beginnen, waarna er vervolgens niks begint. Hier gaat het meer om beelden en sferen. Van geestig naar benauwend, van dramatisch naar verstild. De summiere dansbewegingen zijn repetitief (heerlijk wel, dat goochelen met elastieken benen die alle kanten uitschieten). De muziek gaat van klassiek over hedendaags naar het randje van de kitsch, en daarover.

Met deze A loue is het een kwestie van overgave. Aan Peeping Toms verbeelding. Aan het ritme dat sommige slepend zouden durven noemen, maar dat evengoed dwingend kan heten: deze traagheid hebben wij, makers, nodig om u in de juiste mood te krijgen. Wie dat kan, maakt iets mee. Een trip waar je niet zomaar even mee klaar geraakt. Een visioen over eenzaamheid en angst, over ego en het gebrek daaraan, over machteloosheid en vervreemding. Voor mij toch. U haalt er wellicht nog iets anders uit.

In ieder geval bewijst Peeping Tom nog maar eens dat het een unieke plek inneemt in het danslandschap. En ja, you love it or you hate it. Maar dat geldt wel vaker voor interessante kunst.

”Peeping Tom bezorgt je een visioen over angst en eenzaamheid, over ego en het gebrek daaraan, over machteloosheid en vervreemding,,

